

**” יצייר לו כל אחד באמת ובתמים מה
שנשמתו מראה לו, יוציא את תנובתו הרוחנית
מן הכוח אל הפועל, בלא שפתי רמיה,
ומניצוצות כאלה אבוקות אור יתקבצו, ויאירו
את כל העולם מכבודם, מחלקי אמת פנימית
כאלה האמת הגדולה תופיע ”**

[הרב קוק, אורות הקודש]

וידוי

"שוב כל משחק התפקידים הידוע.
הנה אני מודיע מראש:
אנחנו אשמים.
לעולם.
מהתחלה ועד הסוף. מכריכה אל כריכה.
אשמנו.
אפה תמיד צודק.

ככה אפה אוהב אותנו?"

(מתוך "מי שנפלה עליו מפולת" הרב אלחנן ניר)

לכתוב כי יצוטטו
לכתוב כי נרגש
לכתוב כי יתייחסו
לכתוב כי נאהב
לכתוב כי נכאב
לכתוב כי אלתרמן
לכתוב כי זלדה
לכתוב כי נשחקים
לכתוב כי חזקים
לכתוב כי שלחים
לכתוב כי חייב
לכתוב כי אפשר
לכתוב כי פורץ
לכתוב כי שובר
לכתוב כי דתיים
לכתוב כי חילונים
לכתוב כי יזכרו
כתבנו בזיכרון טוב מלפנינו.

גלצלי אופנים - חוגגים מלכותך / אסף קדרון

הִבֵּט מִמְרוֹם וּשְׁמַע 'כָּל נִדְרָם'
מליונים עומדים שם למטה
וצומם כקרבן, וְחִלְבֵם נִדְמָם
לכפר על חַטָּאֵי עַם בַּחֲרָתָּ

והנה הם כולם בבתי התפילה
כיפות לבנות לראשם
כבן אלי אב, אז אמור המילה-
'סלחתי' ואין עוד אָשָׁם

כל קיבוץ חילוני ניקה מועדון
סידרו ה'כתרים' לכיוון עיר קדִשְׁךָ
מחזורי יום כיפור הוצאו מארון
להזכיר- עוד אנחנו עִמָּךְ

אף לא אחד יעשה חשבונות
ביום לו קראת - קדוש
גם אתה תעלים שקי עוונות
ורק טובתינו תדרוש

הן צם גם כופר אתאיסט ועוכר
אף יסתיר כצדיק פועלו
מבקש שתמחל אך מטעה ואומר
שרוצה להוריד משקלו

גם כבישי תל אביב ריקים
גִּלְגָּלֵי אוֹפָנִים חוגגים מלכותך
אז רוקן הקופה ובטל כל תכנית
ופתח לנו שבעת רקיעך

וכשמש תבוא בראש אילנות
יעֲלֵם הרצון לאכול
ואליך נרעב א-ל מוחל עוונות
ולקול שופרך הגדול...

זמן אלול / טוביה החלבן

יושב אני בסלון ביתי,
ומרגיש איזה משהו שמציק בעומק ליבי,
פתאום אני שומע-שתי נקישות שנשמעות על דלת ביתי,
חיש ומיד אני קם לפתוח,
הנה זה דודי חסר המנוח!
מתלהב וצועק: "את אלול אתה צריך לפתוח!"
ואני כחסר כוח לא מבין את דברו,
פתאום הוא מוציא מתיקו שופר שמשמיע את קולו,
חוזר אני להרגשה המוזרה שהייתה בקירבי,
ומחשבות על חודש אלול עולות בתוכי.

חיי עלם / יוסף בן ציון

קדימה !

קדימה לאן ?

לשם.

מה לך שם ?

שם, זה לא פה.

רוץ, אל תביט לצדדים,

הם רק יעכבו אותך,

יכניסו בך חששות ופחדים

אשר יסמו את עיניך.

מה אמצא שם ?

מה חופן העתיד ?

משפחה, חברים

או בדידות רבת שנים ?

עבודה וכסף

או שמא, חיי קאָסף ?

קדימה !

קדימה לאן ?

אין זה משנה,

רק לא להיות בהווה.

אור חוזר / אליעד מלין

הבור עמוק,
בקרקעית שלולית,
הירח משתקף מבעד הצללית,
לכדה בשמיים מאירה הלבנה,
מחזירה את אורה מפני החמה,
אך אני בעומק הבור,
צולל במחשבות אפלים, איך אפשר להאמין בעולמות אחרים..

מחשבות על הדרך / ב.צ.ר

שבילי ההרים
נתיבות החיים
בתוכם אנו צועדים
וזה על זה מלמדים

ראשית, פותחים את המפה
מנסים לראות תמונה מקיפה
מחפשים מבט רחב ושלם
סקירה מלמעלה זה תמיד משתלם

יצאנו, מזהים את המטרה
מבקשים ללכת בדרך ישירה
אך החלטה שקולה וזהירה
תבחר בארוכה שהיא קצרה

בדרך ירידות ועליות
הירידה נראית קלה
אך סכנת ההתדרדרות גדולה
העלייה מאמץ אבל כשהדרך עולה
מצטמצמת סכנת הנפילה

לפעמים צריך לקחת סיכונים
בשביל להכניס כמה קיצורים קטנים
את מסלולי הגיפים לנטוש מעיזים
ובשימת לב מטפסים בשבילי העיזים

יש ונדמה שהנה זה עוד רגע
הושט יד ובמטרה הנכספת תיגע
ופתאום גאיות ומעלים
באמצע הדרך מתגלים
אך איננו נבהלים
לאזור מותניים כבר רגילים

אך השאלה המטרידה
בחיים, אולי זאת ה-החידה
מהי התכלית
למה יש יותר ערך
למטרה או לדרך?

היעד, יאמרו, כך נראה על פניו
אך אם כך בא ניסע ישירות אליו
מה נאמר? ההליכה היא החשובה
אז אל תקבע מטרה, תבוא התשובה.

מבט עמוק
יאמר
היעד הוא רק אמצעי
אותנו לדרבן ולהאיץ
שנראה לאן לשאוף
משהו שיגרום לנו לנשוף
אך מן הדרך יש ליהנות
זהו העיקר בחיים,
לבנות
בשבילי החיים האין סופיים
לא נוכל לדבר על סיומים
כאן לא מחפשים מושלמים
פה אוהבים צועדים ומשתלמים.

מכתב לאחי / ציודדאלי

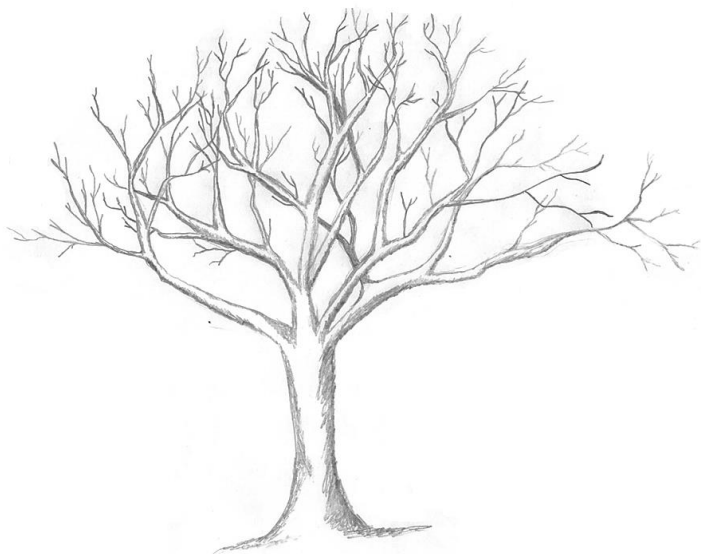
קח עוד שאכטה אחי. תהנה!
למה לקחת את החיים כל כך קשה!?
תזרום, תצחק, תשכח מהצרות .
בוא, תיכנס למקום בלי חושך, רק אורות.
זה לא מזיק, הוא אומר, רק מחדד.
את הקול הפנימי שכבר מזמן הפך להד.
אבל באמת, בפנים, בלב, יש חור. בור.
ששום שאכטה לא תצליח לסגור .
יש לנו פה עולם לתקן, לשכלל.
ואתה ? מסכן. הולל.

אחזור אליי בחזרה / נווה תאנה

כל הרחובות התכסו באהבה
צלילים ומנגינות ואצלי רק מחשבה
איך מחלוני עוד יד מושטת בתשובה
איך דלתי פתוחה ואין אורח בא?

קול קורא בפנים, אני שותק בתגובה
מבין הרעשים איך אשמע את הלחישה.
כשירד המסך, כשתרד המסכה
כשאדייק אותי, אחזור אליי בחזרה.

תתבהר הדרך
כשאזכר במטרה
עוד תנשב בי רוח
עוד יאמר ליבי
שירה.

שלוש קריאות הידר למרפי / יהודה חזק

אתמול,
כיסו לי את הכבוד העצמי.
ובזמן שהיו שם כל כך הרבה דברים אחרים שהיה אפשר לקחת...
חרטה ולחץ,
כאב,
חוסר אונים, ו
חבל. כי דווקא יש הרבה ואני אתחלק בשמחה.
אבל כמה מפתיע, בציבור, על יד המדרכה,
גלקח, איך ניחשתם,
הכבוד העצמי.
ממש יום המזל, סטטיסטיקה חלומית. חבל שלא מילאתי לוטו בטח הייתי
מצליח לפספס
את כל המספרים.

אז נשארתי
עם מה שנשאר.
לקחת לצבא. כאילו שלא אסחוב מספיק גם ככה.

בלי אוויר בבלון ועם הרבה אוויר בכיס (רק אחד כמובן). אם היו שניים,
ניחא,
נחמד להתחלק במחסור עם איזו כיסה, כיסן או כיסון מחמד
אפילו הייתי מסתפק בפנימי,
קטנצ'יק הנחמד
זה של הקססה...)
ובגלל שהם כולם מחליטים להתפגר להם עכשיו, או להתגייס,
לדחות, להתפור,

להתארס
אז נפלתי
בין הכיס-אות.
אני, עטיפת מסטיק, טישו משומש, כמה מטבעות של חמלה כדי להגיע
חזרה
ובלי עצמי.

חתום שנה / הרב אביחי רונצקי

יחד בני המשפחה
ישוכים סביב, שמחים
געגוע אליו איפה ?
בלבב האנשים

ושוב עוד סתיו וחרף
משא כבד מנשוא
עד מתי מפנה אלינו ערף
אדון כל ובוראו

ומבט הלב נשא
אל ימי עתיד טובים
נשמתנו מאירה
חשכת העננים

ושוב חתום שנה
לקראת בוא אחרת
מביטים לאחור בפליאה
עד כמה היא ממהרת

פג חמו של קיץ
במשב קריר של סתיו
מקדים יורה כחיץ
ערבו של יום עליו

צרוך שלחן חמג
בטוב כל מטעמים
רוביה, סילקא, ראש של דג
ושאר עוד סימנים

גיבור היום / *

היום גיבורי הוא העדין- דמותו שלו , אמריו, וצבעו לבן.
מחר זוהי הקשיחות- ציורה, ציוויה וצבעה אדום
עוד יומיים, אולי חודש יהיה זה השקט- לוחשו, שתיקותיו וצבעו שקוף.
יכבוש את מקומו השאפתן- בעל החזון ונבואותיו, יצבע את יומי כחול.
ועוד הרבה אחרים- שיספרו לי את סיפוריהם , ניגוניהם,
שיעוררו אותי וישכנעו : "אתה הוא אני ואני זה אתה"
ואני ? מי הוא גיבורי ?
וישנו גיבור, הכי שבעולם, שמספר את סיפורם של כולם,
כולם הם ניגוניו והוא פורט על מיתריהם .
קשה למוצאו , בשפירי חביון מחבואו,
וקולו? - קול דממה..

דקה- אם אתה הוא בכל, אליך ארצה להתמסר,
אז איך הכל עליי אתה אוסר ?
איך משירת החיים הגענו לשיחת מוסר ?
צמצום הוא הרחבה, התחייבות היא חירות ,
אפשר הסבר ? יש לכם אולי מוקד שירות ?
מדוע את רצונותיי למענך אצטרך על מזבח לעקוד ?
מי יודע, סוד .

בלבבי משכן אבנה / נריה מאור

השנה השנית במשכן יצאה לדרך
לא משכן אהוד, למרות שגם הוא נבנה מתרומה
אני מדבר על משכן אישי יותר, זה שתמיד בתנועה
משכן אורגינל, של נסיעה וחנייה, פירוק טוטאלי והרכבה
כי זה הדרך להתקדם פה, בארץ לא זרועה
לא להיות קבוע על דרך ומטרה,
לתת ללימוד להוליך אותך בענן אל הלא נודע.

אני זוכר איך מיד כשנכנסתי פנימה, כשעת היה שערי רצון להיפתח,
הרבה נדרשתי להקריב שם, על המזבח
הרגלים ישנים, וכמה חברים טובים – לשלמים
איזה אופציה די טובה לקשר – כמנחת נסכים
את תרבות הבילויים כמובן השלכתי שעיר לעזאזל
ולעזאזל, כמעט הקרבתי את עצמי
מזל שמישהו(שכבר לא בישיבה) צעק לי "אל תשלח ירך"
אתה לא אמור לוותר על מי שאתה.

אני משתדל לא לשכוח, תמיד להאיר את העסק
כי אחרת, מה לי רב זבחים
אם אתם לא מתייחסים כראוי למי שמסביבכם?
כי רק כשהמנורה מאירה, אפשר ללמוד תורה
רק כשאני אני- נר ומאור, כשאני מאיר פנים לסביבה.

ויש כלי אחד, שם בתוך קודש הקודשים
מולו אתה ניצב, רק אתה והוא ואלוקים
והארון הזה, כאילו שואל אותך את השאלה הכי נוקבת וחשובה:
האם אתה כנה עם עצמך?
וענן גדול יש שם, הכול מטושטש, לוטה בערפל, ששם האלוקים
שהוא בעצם הדורש ממך תשובה, לשאלת החיים:
"תצפנו זהב מבית ומחוץ"
האם אתה זהב בפנים כמו שאתה בחוץ?

אז מה אחל לשנה החדשה
לימוד משמעותי, מעמיק ואמיץ - לא מנותק מהמציאות
כדי שעד שאצא אל הארץ המובטחת אבנה לי אמונה, אישיות
אך אני לא פוסל, ותמיד ישנה מחשבה
להפוך את המשכן הזה, למקדש, לבית הבחירה
כי למה שאהיה בעל בית ארזים, ואלוקים בתוך היריעה?
אולי לא אלך לשום מקום, אמצא פה את מושבי
אהפוך את ה"למות באוהל" ללחיות פה בבית, ולא באופן זמני
בינתיים, אשאיר את הבחירה בצד, אכיר יותר את עצמי - אלמד תורה
ואתפלל כל יום
שתבנה ירושלים עיר הקודש במהרה

נעילות / אלישע ריינר

כל הלילות שעברת מעלי
חומק מן השמיכה חרש
שלא להקיצני.

כל הימים שהמתנתי על הסף
סמוך ונראה ונוגע
ואינו נוגע
בקיא ברצוא ובקיא בשוב
ספק מוסיף דעה אותך
מכל מקום מוסיף מכאוב.

כנסתי לכמה דקות
חצי שבור מעט כנוע
שבע נפילות.

אתה אוהב אותי ככה
רעידות בשפה
עוויתות קטנות.

אולי אשאר ?
אשאר.

ידי על כפות המנעול
שעת נעילות.

תשובה / נתנאל רונצקי

מי שלא יצא
לעולם לא ישוב.
מי שלא נקרע
לעולם לא יחבר.
מי שלא נפל
לעולם לא יקום.
מי שאין לו ספק
לא יפגוש וודאות.
מי שלא נפתח
לעולם לא יקבל עוד.
מי שיודע הכל
כמעט לא יודע כלום.
מי שרץ קדימה
לעולם לא יראה את הנוף.
מי שמדבר כל הזמן
לעולם לא ישמע.
רק מי שיש לו שאלה
זוכה לתשובה.
רק מי שיש לו תשובה
זוכה לשאלה.

יומולדת שני / חיים מאירי

יש שניות כאלה
שהניצוץ חוזר
חיבור מפתיע
ומלא חיים.

זה התחיל ממנה
ומרגעים קטנים גדולים
שנגעו במהות
והבהבו.

ומצטרף הרגע
שהבנתי
שקיבלתי את חיי
בחזרה. מחדש.

ואולי מצאתי אותו
והחיבור זה הוא
ואולי.
אבל שם הפכה לי האופטימיות
לתקווה.

מחשבות משותפות / יובל קדושים

הקיץ לאט נגמר, הימים עוברים
זיכרונות עבר, ואיתם מתבגרים
ימים נוראים וגדולים, ממלאים חלל מפזרים חזרה
הלכד, המרחב, חופש מחשבה האם זה רע?
מחשבות משותפות על שמחה ועצבות
דמעות של חטא עם חיוך זחוח מלא קדרות
וקולות רצים מלאי קנאה, מלאי תאוה
אש ומים.. אולי זאת אהבה?
מחשבות משותפות על בדידות וכמיהה
לב פתוח עוצר נשימה
מחשבות משותפות כאן אתכם חבריי
על שוני וחיבור סתירה ואחדות
בפנים אחד-אחוה שלום ורעות.

חוזר קדימה / מתן דרעי

התלמד מקצוע בחייך ?

תבטא את כישרוניך ?

תעשה משהו עם עצמך ?

דיי, מספיק. צא כבר החוצה.

צא אל החיים.

הזמן עובר ואתה לא...

התקשיב לליבך ?

תרגיש את נפשך ?

תעבוד את אלוקיך ?

שב. בנחת. בדעה צלולה,

יש זמן לגעת בכל נקודה.

כל הזמן רץ לשם

ושב לפה.

חוזר אחורה ומתקדם קדימה,

רוצה להקשיב וגם להביע דעה.

שאיפה ונשיפה,

תורה ותפילה,

לקבל ולתת,

להיות בפנים ובחוץ

לאכול את העוגה ולהשאיר אותה שלמה.

להרכיב חיים מלאי צבעים

להכיל בתוכי קולות שונים

ופשוט לחיות.

אתמול,
על גבעות והרים, מול נוף מרשים,
ראיתי צב מת, הפוך על גבו
הוא רק רצה לחזור לביתו.

התמודדויות בחיים / מאור אזולאי

הרגע הזה שאתה מסתכל בשעון,
השעה 11, ואתה מת לחזור לישון.
יורד לבית המדרש בחצות היום,
ואוכל לחם שנמצא עוד משלשום.
שם טלית ותפילין בתפילת מנחה,
ובתפילה הזאת אין תחושת שמחה.
והלימוד גמרא כבר לא מתוק,
אתה רק רוצה שהחברותא ישתוק.
לאן נעלמה לה התחושה הטובה של הדבקות,
אולי אני לא מתאים, אולי יש כאן טעות.
אתה מגיע בסוף היום עם פנים נפולות,
ונכנס למיטה עייף שעל פניך זולגות דמעות.

הרגע הזה שאתה מתעורר בבוקר,
והעולם ישן, אך אתה ער.
מתפלל ותיקין כשעוד חושך בחוץ,
והאווירה רגועה כלום לא לחוץ.
התפילה אשר מגיעה מעומק הנשמה,
מרימה אותך מעלה מעלה השמימה.
והלימוד גמרא המרתק של הבוקר,
ממש לימוד של בוקר, מהביוקר.
אותה הרגשה טובה בסדר צהריים ובסדר ערב,
מרום דבקות עבר מהר, כמו לגרוב גרב.
אתה מגיע בסוף היום עם שמחה פנימית,
אח ! איזה יום מתוק, ממש כמו דובשנית.
אחי ! אל תפחד מירידות ועליות
כי רק בעזרתם אפשר להבנות !

ביחד / חוני

לבד זה בעצם ביחד.

לבד זה להתחבר לעצמך,

להיות החבר הכי טוב של עצמך.

בלבד יש אחד כזה שיודע עליך הכל ויכול גם לבקר אותך לפעמים.

בלבד אנחנו מדברים בלי קול,

אבל כל אחד שומע אחד את השני.

הלבד ואני אלו המרכיבים והחברים הכי טובים של עצמי.

להיות לבד זה לראות הכל באופן אחר יותר, פחות מטושטש.

להיות לבד זה להרגיש כלוא,

כלוא במקום אחד עם רצון להיות בכל מקום.

החברים / רועי שטרית

אז למה בכלל התרחקנו ונהיינו לזרים, כבר לא מצויים אחד אצל השני...
אפילו לצחוק באמת עליך ואיתך לא יכול יותר,
הציניות העמוקה נשחקה, אין כבר יותר גילוי סודות והפריבילגיה להיות
משוגע לידך ולבקש שתבין זאת ותיקח בטבעיות - התפוררה.
אני כבר לא יכול, רק מתפלל, תקע בשופר גדול לקבצנו כי אני לא מצליח,
פשוט לא מצליח ורק מנסה להתרחק לא לתפוס הזדמנות, מבקש מקלט
מין הבושה שהייתה פעם אנחנו,
החברה.

נרודי שינה / אלון לוי

חתולה פצועה מיללת
תחת חלון ביתי
מפריעה את לילותיי
שהרווה צימאונה,
טורדת שינתי
שאתן מעט מים
או חלב.

אז חזרתי פנימה
כדי להביא לה
מעט תורה.

אסלח לי / דוד שרמן

אני יושב וחושב
על הסליחה שבעמידה.
מה אני מבקש?
שתשכח את מעשי?
סלח לנו- כי אל סולח אתה!
אבל מה איתי?
אני חטאי נשארים איתי,
רודפים אותי,
חונקים אותי...
איך אמשיך
עם מי שאני?
לך לא עשיתי שום רע,
הרי אתה לא חסר!
רק לעצמי הרעתי,
ואיך איך להתעורר.
איך לקום וללכת,
אני תקוע איתי.
כל מה שנותר לי-
זה לסלוח לעצמי.

בין שמים לארץ / איתן וייס

בין שמים לארץ,
בין אמת לשיגעון,
בין שגעון לסתמיות.
ציפור ללא מקור
או חולד, חלוד,
חסר עיניים.
אחת
שאלתי...
תא אחוי לי
היכא דנשקי
ארעא ורקיעא
אהרדי.

שני שבילים ובית / אראל שפירא

עת קול חליל
לוחש בין טיפות,
מפלח את האוויר
שבין האדמה לנבטים

עת קול חליל
נכנס בשער הישן
יורד כטל על עלה-
יורד לשורש.

עת קול חליל
מתגעגע לרוח,
לאור הגנוז
שעבר עם העדר

עת קול חליל
לוקח אותי איתו
אל השדה-
הוא לקראתי
ואני מנסה

עת חליל לחזור.
תנופת שמיים,
שעורים ירוקות
ונשמה,
בסוף עוד אגיע
הביתה.

אן דן, דיין / *

בוא נשחק
בוא נשחק שוב בדין
אתה הדיין
אני על הספסל.

אני בא בלי קו הגנה
מודה בכל
אומר מראש
חטאתי,
עויתי,
פשעתי,
בעיקר תיעתעתי.

אני אשם
אני תמיד יוצא חייב
כמו אז, כמו עכשיו.

אבל אתה ? אתה רחום
חומל ומוותר, שוב
ככה אתה גדול,
גיבור,
ונורא,
באותו רגע אני מבין כמה אני חסר ערך
והמשחק נגמר
ותמיד, תמיד אתה המלך.

בעל – תוקע / איל צפורי

רמזי אלול'.

רעש והמולה בשכונת 'בשבתך בביתך' שבירושלים. מויש'לה, ה'בעל – תוקע' הנצחי של בית הכנסת הקהילתי, התאחד שוב עם בוראו. אברהם אברהם, גבאי בית הכנסת, לא ציפה לבשורה מרה כל כך. אך לפני מספר דקות, עוד ישב בחדרו, מעיין בדבקות בפרקי שירה מספרו של דוד המלך, בולע בשקיקה את הפסוקים, מקשיב לקול ה' היורד מטה. וכעת – מטרד לא צפוי. יום הדין מגיע בעוד כשבוע, ובית הכנסת שכל את בנו יחידו אשר אהב, וידע, לתקוע בשופר.

ישיבת חירום הוכרזה מיד. הכינוס, בביתו של אברהם אברהם, כלל חוץ ממנו את יעקב רבינוביץ', גזבר בית הכנסת, ואת יצחק כהן, אחראי אולם האירועים במל', וכיום מחלק הסוכריות הרשמי. שלושת האבות החלו דנים בסוגייה המטרידה.

"אנו זקוקים לבעל – תוקע חדש", פתח אברהם אברהם. "אמנם ההתראת קצרה והמלאכה מרובה, אך כולי אמונה שבורא עולם ישא בידינו ברכה והצלחה במשימתנו". "אם ירצה השם", הסכימו בהנהון קל יצחק ויעקב.

"לידי בית הכנסת הגיעו קורות חיים של שלושה מועמדים, ביניהם אנו צריכים לבחור", המשיך אברהם אברהם. "נסקור כעת את המועמד הראשון. שמו יהונתן חיים, בן 25, מוצא אוסטרי. לומד בישיבה כבר שבע שנים, בתוכן שירת בצבא במסלול הסדר – מרכז. כרגע, לפי הכתוב פה, הוא מתלמד לבחינות רבנות. במכתב ההמלצה המצורף, כותב הר"מ שלו משיעור ב', כי יהונתן הוא נעים הליכות, ירא שמים ושקדן גדול". "השבח לאל!", קראו בגיל יצחק ויעקב. "אולם", צינן אברהם אברהם את ההתלהבות, "מצוין פה כי הוא רווק".

"רווק?!", הזדעק יעקב ממקומו, "הרי כל ימיו בעבירה הוא חי! וכיצד יתקע בבית הכנסת?!", "כל ימיו בעבירה?!", השיבו אברהם אברהם

ויצחק, "אינך מפריז?" "טוב", התנצל יעקב, "לא עבירה ממש, אלא הרהורי עבירה. אולם, אדם זה אינו מיושב עדיין, ואין זה יאה לאפשר לו לתקוע בבית הכנסת, בראשה של השנה". "אמת ויציב", הסכימו לבסוף אברהם אברהם ויצחק, "אנו זקוקים לבעל תוקע ישר ונאמן", חידד אברהם. "ואהוב וחביב", סינן יצחק. "ונחמד ונעים", הפטיר יעקב. "המועמד הבא", המשיך אברהם אברהם בתקווה, "הוא ישראל אבר. בן 33, נשוי ואבא לארבעה ילדים, בלי עין הרע", "בלי עין הרע", צייתו יצחק ויעקב. "...ומשמש כדיין. ראש הסמינר לבנות לראותן בלבד", ולומד בכלל בכני ברק... "חרדי?!", התקומם יצחק בפתאומיות, נכנס בדברי חברו. "חרדי – דתי – שילובי", הרגיע אברהם אברהם, אך יצחק לא נרגע, "חרדי – דתי – שילובי? ! והרי חד"ש אסור מן התורה! וכיצד יתקע בבית הכנסת?!". הסכמה מהוסה השתררה בחדר.

"אם כן", הפר את השתיקה אברהם אברהם, "עינינו נשואות למועמד האחרון, בתקווה שיגאלנו". "בעזרת השם", השלימו כולם. "שמו הוא שלום חמו, בן 42, נשוי, דתי – לאומי, אברך בישיבה גבוהה כבר 22 שנה, חבריו לישיבה מעידים על אופיו הטוב ורצינותו בלימודים". "ו...?", שאלו יצחק ויעקב, מחכים לבעיה שתצוץ, "זהו זה!", קרא בשמחה אברהם אברהם. "אם כן, כולנו מסכימים, שישראל עדיף על יהונתן, ושלום על ישראל. מכאן, ששלום נבחר!", הסכימו כולם פה – אחד. הפגישה נקבעה כבר למחרת. ראש השנה בפתח, ויש להזדרז. אל בית הכנסת נאספו אברהם אברהם, יצחק, יעקב ושלום. "התרשמנו ממך רבות!", פתח אברהם אברהם, "הישגיך מרשימים, כך גם אופייך ורצינותך בלימודים. ולכן, החלטנו פה - אחד כי אתה תהיה ה'בעל – תוקע' החדש של בית הכנסת הקהילתי".

”תודה רבה”, ענה שלום בהתרגשות, ”אולם, יש בפי שאלה”. ”עד חצי המלכות”, ענו שלושתם במבט בוטח. ”אינכם רוצים קודם הבחירה הסופית, לשמוע כיצד אני תוקע?”, שאל שלום בתמיהה. מבטים מבולבלים פשטו בפניהם של אברהם אברהם, יצחק ויעקב, מבטים חסרי הבנה ובעלי שעשוע קל, ”ומדוע שנרצה?”.

*

וביום הדין, נאספו אל בית הכנסת של קהילת 'בשבתך בביתך' אנשי השכונה, על ילדיה וזקניה, להתפלל ולשמוע את ה'בעל – תוקע' החדש. ה'בעל – תוקע', שלום שמו, אדם לתפארת. בעל הישגים, אופי נעים, רציני מאוד בלימודיו. אך התקיעה, תקיעה רפה, חלושה, מזוייפת. וכבר אמר הרמב"ם, ואין צורך לפרט עוד, 'שמע האמת ממי שאמרה'.

סתיו יהודי / אברהם חלפי

סתיו יהודי בארץ אבותיי

שולח בי

רמזי אלול .

כבר משתגעות בי קצת

הציפורים הקטנטנות שורקות העצב

של יום הכיפורים .

אז יתקע בשופרות לפתוח שערי שמיים .

ופנים יהודיות מן הגולה

באפרפר נוגה

ירחפו לפני כסא אדון עולם .

ובקשות ותחנונים וניצוצות הרבה

בעומק עיניהן.

תוכן עניינים :

3	בקשתי לכתוב / אילון חג'ג' .....
4	גִּלְגָּלֵי אֹפְנִים - חוֹגְגִים מְלֻכּוֹתָךְ / אסף קדרון.....
5	זמן אלול / טוביה החלבן .....
6	חיי עלם / יוסף בן ציון .....
7	אור חוזר / אליעד מלין .....
8	מחשבות על הדרך / ב.צ.ר. ....
10	מכתב לאחי / ציוידאלי.....
11	אחזור אליי בחזרה / נווה תאנה.....
12	שלוש קריאות הידרד למרפי / יהודה חזק .....
14	חתום שָׁנָה / הרב אביחי רונצקי.....
15	גיבור היום / * .....
16	בלבבי משכן אבנה / נריה מאור.....
18	נעילות / אלישע ריינר.....
19	תשובה / נתנאל רונצקי .....
20	יומולדת שני / חיים מאירי.....
21	מחשבות משותפות / יובל קדושים .....
22	חוזר קדימה / מתן דרעי.....
24	התמודדויות בחיים / מאור אזולאי.....
25	ביחד / חוני.....
26	החבר'ס / רועי שטרית .....
27	נדודי שינה / אלון לוי.....
28	אסלח לי / דוד שרמן.....
29	בין שמים לארץ / איתן וייס.....
30	שני שבילים ובית / אראל שפירא.....
31	אן דן, דין / * .....
32	בעל-תוקע / אייל ציפורי .....
35	סתיו יהודי / אברהם חלפי.....